

FRAGMENTY

Viděl jsem včera úsvit zítřejších sluncí,
záblesky budoucího v časech minulých, uplynulých.

-

Stále hledáme, co nemůže být nalezeno,
smysl života uniká nám,
chceme-li spočítat jej – 42 výsledek zní,
a lidé zůstávají nešťastní...

-

Musím se smát, když tak na nás, „lidstvo“ hledím,
však smích je to hořký a chmura je v něm.

Bojím se o Zemi,
planeta trpí pod našimi stroji,
volá -
a nikdo ji poslouchat nechce.

Nikdo ani o krok neustoupí -
aby z nové pozice viděl konečně vše
ve správném úhlu a souvislostech -
ke škodě všech.

Možná i, tušíc, co chystá se,
nevěříc tomu však, nechce se,
zůstanou dál k zoufalství přírody hluší.

kotyz,
Radnice 17.9.2004